

Másfél évre jött, fél évszázada itt

Interjú Florea Ispirrel, az ASA labdarúgócsapatának egykori kapitányával

● Ha a marosvásárhelyi labdarúgás csúcspontjában az első fél órában az ASA nem hoz össze legalább négy-öt tiszta gólhelyzetet, a nézők a szünetben hazamentek volna; ehhez képest ma kapura lövés nélkül végződik számos 1. ligás bajnoki mérkőzés – fájjalja Florea Ispir. A vásárhelyiek 70-es és 80-as évekbeli csapatkapitánya szerint össze sem lehet hasonlítani az akkori foci minőségét és a lelátók hangulatát a maival. A 485-szörös A osztályos védő, aki valamennyi mérkőzését az ASA színeiben játszotta, úgy véli, a hajdani aranycsapat sikersorozatának titka az edző, Bóné Tibor pszichológusi munkája és a játékosok közti családias összetartás volt.

SZUCHER ERVIN

– **Mindössze a katonai szolgálatra jött Marosvásárhelyre, aztán végleg itt ragadt, és vérbeli marosvásárhelyi lett önből. Gondolt volna erre akkor, tizenéves fejfel?**

– Semmiképp. Különböző terveim nem voltak, jöttem, mert ideküldtek. Annyit tudtam, hogy azt a másfél évet Vásárhelyen kell lehúznom, de hogy mi következik utána, fogalmam sem volt. Itt viszont egy olyan kiváló edzőre találtam, mint Bóné Tibor, aki az első perctől megbízott bennem, bátorított, irányított, csiszolt. Leszerelése előtt egy héttel a klub akkori elnöke, a szintén Bukarestből idehelyezett Florescu tábornok nekem szögezte a kérdést: „Mihez kezdesz? Hazamész, vagy itt maradsz?” Meg sem várta a választ, folytatta. Azt tanácsolta, maradjak, hiszen a csapat egyik kezdőemberévé váltam, a szurkolók megszerettek, én is megkedveltem a várost, állást, lakást ígért. „Ugyanakkor most rajtad a sor, hogy törlessz, hiszen az ASA-

nak köszönhetően lettél A osztályos játékos” – tette hozzá. Végül pedig azt mondta, hogy ha a helyemben lenne, ő biztosan maradna. Nem várt azonnali választ, pár napos gondolkodási időt adott. De erre már nem volt szükség, én már döntöttem, maradok – volt a válaszom. Miután kijöttem a parancsnok irodájából, átléptem a postára, vásároltam egy borítékot meg egy bélyegyet, és levelet küldtem az apámnak. Megírtam, hogy néhány nap múlva leszerelek, de ne várjon haza, Marosvásárhelyen maradok.

– **Miként fogadták a csapat nagy öregei?**

– Érkezésem után néhány héttel az ifikkal edzettem és játszottam. Egy szép napon Bocsárdi mester azzal köszönt el, hogy holnaptól a nagy csapat edzésére kell mennem. Hogy én a felnőtteknél? A földszinti öltözőben? – értetlenkedtem. „Igen-igen, te, Florică” – válaszolta, mintha a világ legtermészetesebb dolgáról beszélne. El nem tudom mondani, mennyire meghatott. Amikor nagy izgatottan beléptem az öltözőbe,

A 70-es évek közepén, amikor szárnyalt az ASA, háromszor egymás után játszott az UEFA Kupában

Şleam, Csutak, Sikó, Nagy Miki, Mureşan már a helyükön ültek. Úgy fogadtak, mintha évek óta ott öltözék-vetkőznék és jó ideje együtt játszottunk volna. A két középhátvéd, Tóth Feri és Dondoş felajánlotta, hogy üljek be közéjük. Soha, de soha nem éreztem, hogy egy idegenből érkeztem, tapasztalatlan kölyök vagyok mellettük. Edzésen is, mérkőzéseken is csak bátorítottak; ha hibáztam, elmagyarázták, mit kellett volna másként tennem. Szóval könnyű volt ilyen csapatban, ilyen légkörben beilleszkedni.

– **Manapság elképzelhetetlen, hogy valaki tizennyolc idényt és 485 első osztályos mérkőzést játsszon egy csapatban. Harminc-negyven esztendővel ezelőtt sem volt éppen mindennapos ez a kitarító klubhűség.**

– Mint említettem, már az első perctől, amikor idekerültem a sorkatonai szolgálat teljesítésére, nagyon jól éreztem magam Marosvásárhelyen. Az idősebb, tapasztaltabb társak türelmet és tiszteletet tanúsítottak, a közönség megszeretett, az eredmények, különösképpen a '70-es években, nagyon jók voltak, a lelátón meg a városban uralkodó hangulat fantasztikus volt... Olyan közönségünk volt, amelyet szinte egyetlen romániai városban sem láttam. Arról nem is beszélve, hogy aránylag hamar a kezdő tizenegy tagja lettem. Voltak olyan idények, amikor a 34 bajnoki mérkőzésből 34-et játszottam, rosszabb esetben mindössze egyet-kettőt kellett kihagynom. Hát kell ennél több?

– **Soha nem vonzotta más hazai klub, ahol jobb fizetések voltak?**

– Az UTA hívott, és az egyik társammal el is utaztunk Aradra tárgyalni az ottani vezetőkkel. Jó ajánlattal rukkoltak elő, többet ígértek, mint amennyit az ASA-nál kerestünk, de amikor felálltunk az asztaltól, én megmondtam a csapattársamnak, hogy ha akarsz, gyere Aradra, én Vásárhelyen maradok.

– **És ha a hívás nevelő együttesétől, a nemzetközi porondon is jelen lévő Steauától érkezik?**

– Nem is tudom... Mint említettem, az ASA-nál kezdőember voltam, Bukarestben ki tudja, mi történt volna. De a Steaua soha nem hívott, csak itt-ott rebesgették, hogy szükségük lenne rám.

– **Úgy tudom, hogy bizonyos B divíziós csapatoknál is jobb kereseti lehetőség volt, mint az ASA-nál...**

– Valóban, Vásárhelyen nem dobták utánunk a pénzt. Fizetésünk mellé jelképes meccsprémium társult, de amit megígértek, azt meg is adták. A három-négyszáz lej akkor sem volt sok, de nem is érdekelt. Amikor egy-egy Steaua, Dinamo vagy Craiova elleni meccs előtt beléptem az öltözőbe a klubelnök és Bóné Tibi bácsi jelenlétében megígérte, hogy amennyiben sikerül győznünk, további kétszáz lejes jutalom úti marunkat, már-már milliomosoknak éreztük magunkat. Mi még az a nemzedék voltunk, amely kedvtelésből focizott. Mindenki emlékszik arra, hogy az itthoni „normánk” négy gól volt. Amikor még kiskatoná voltam és többször megfordultam a klub székházában, az öregek, Nagy Miki és társai hét közben nálam érdeklődtek, hogy a vasárnapi meccsre mivel érkeznek a vendégek. Ha saját busszal, akkor két-három góllal megsúszák, élcelődtek; ha viszont vonattal zötykölődnek, akkor négyet-ötöt is rúgunk, tették hozzá. Vicc ide, vicc oda, de általában összefőtt.

Ispir és társai 1975-ben ezüstérmeket vesznek át